

MAYIS 2022
MAİ 2022

MİLFÖY

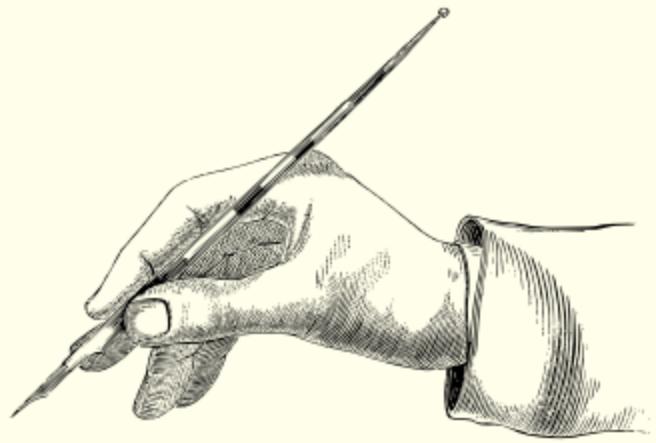
LYCEE FRANÇAIS
SAINTE PULCHERIE
FRANSIZ LİSESİ

SAINTE PULCHERIE 1846
FRANSIZ LİSESİ | LYCEE FRANÇAIS

YAYIN EKİBİMİZ
ESMA SEZER, AZRA SAYGILI, İDİL ÖREN,
MAYA GEDİK, DOĞA ERDOĞAN

İÇİNDEKİLER

Sartre ve Bulantı.....	3
"Kadın doğulmaz, kadın olunur": Simone De Beauvoir Üzerine.....	4
Psikoloji: Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu (DKB).....	5
Kabullenmişlikten Kaçmak Adına.....	6
Genel Kültür: Dünyanın 7 Harikaları: Halikarnas Mozolesi.....	8
MÜZİK KÖŞESİ.....	8
Eskilerden Yeni Albümler: Earthlings ve Unlimited Love.....	9
Geriye Bıraktığımız Şarkılar.....	10
La Rédaction Français de Nos Articles.....	11
Sizden Gelenler.....	18

SOMMAIRE

Sartre et La Nausée.....	11
« On ne naît pas femme : on le devient»:	
Article sur Simone De Beauvoir.....	12
Psychologie: Trouble Dissociatif de	
L'identité (TDI).....	13
Pour échapper le confort de	
l'habitude.....	14
Culture Générale: Les sept merveilles du	
monde: Le Mausolée d'Halicarnasse.....	16
Section de musique.....	16
Nouveaux albums des légends : Earthlings	
et Unlimited Love.....	17
Sizden Gelenler.....	18

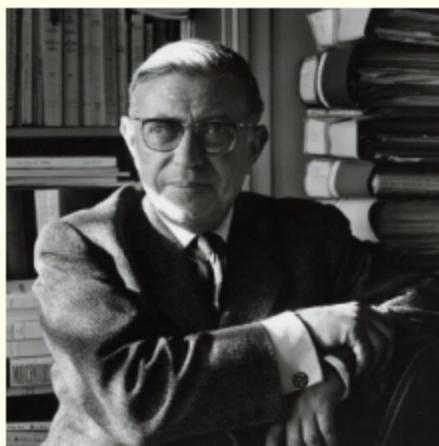
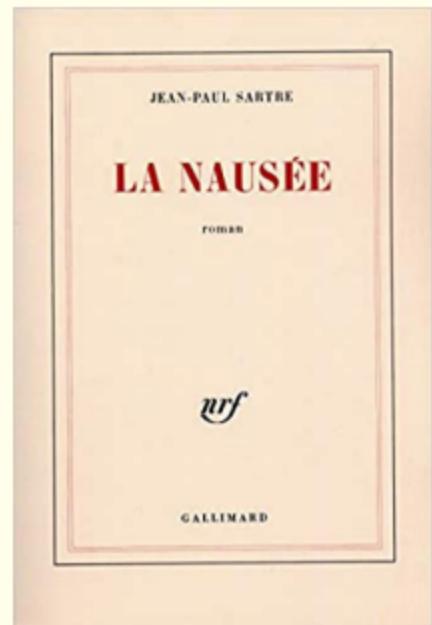
Sartre ve Bulantı

Jean Paul Sartre 20. yüzyılın en önemli filozoflarından biridir. İkinci Dünya Savaşından sonra Fransız siyasi hareketlerinde yer almış olsa da, varoluşçu çalışmaları için bilinir. Varoluşculuğun yanında marksizm ve komünizm hakkında da yazılar yazmıştır. Marksist olmasına rağmen marksizmi eleştirmiştir ve sadece belirli şartlar altında gerçekleştirebileceğini söylemiştir. 1964'te edebiyatta kazandığı Nobel ödülünü resmi ayrımcılığa karşı olduğu için reddetmiş, yazılarını kurumsallaştırmak istemediğini söylemiştir.

“Bulantı”, varoluşçu filozofun ilk romanıdır.

Bulantı, varoluşunu sorgulayan fransız yazar Antoine Roquentin'in günlüğü olarak yazılmıştır. Kitapta, bir taştan başlayarak, yavaş yavaş var olduğunu hisseder. Taşı yerden almak ister, alamayınca ise midesi "bulanana" kadar bakar; bu bulantı fiziksel bir histen çok bir duygudur. Daha sonra eve gider ve uyuyakalana kadar aynada kendisine bakar. Görünüşü karşısında dehşete düşer, çırkin olduğu için değil, sadece var olduğu için. Kitapta farklı zamanlarda ve farklı yerlerde aynı döngüyü yaşar. Var olduğunu hisseder ve "bulantı"yı hissedene kadar bunun üstüne düşünür. Neden var olduğunu, nasıl var olduğunu, varolmanın ne demek olduğunu sorgular. Kitapta Antoine Roquentin haricinde iki karakter vardır; yillardır konuşmadığı eski sevgilisi Anny ve kütüphanedeki bütün kitapları alfabetik sıraya göre okuyan Otodidakt. Genellikle çevresini analiz eden, katılımcıdan çok izleyici konumunda olan Antoine; sadece Otodidakt ile konuşur. Hümanizm hakkında yaptıkları tartışmada iki karakterin fikirlerinin ne kadar zıt olduğunu ve neden Antoine'ın insanlarla konuşmadığını anlarız. Anny ise Antoine ile bir bağlantısı kalmamış olmasına rağmen sık sık bahsettiği biridir. Antoine Anny'nin yokluğunu kabul etmemiştir. Anny kısa bir süreliğine Antoine'ın yaşadığı şehre gelince tekrar görüşürler ve bir daha asla görüşmemek üzere ayrırlırlar. Anny için tamamen bitmiş olan eski ilişkileri, Antoine için hala çok önemlidir. Kitapta bu iki kişi dışında neredeyse kimseden bahsedilmez.

Hem felsefe hem de edebiyat içeren bu kitap, 20. yüzyılın en önemli eserlerinden biri olarak görülür. Sartre, "Varlık ve Hiçlik" kitabında anlattığı varoluşu öyküleyici bir biçimde tekrar ele alır ve anlaşılması daha kolay hale getirir.

-MAYA GEDİK

“Kadın doğulmaz, kadın olunur.”

Varoluşçu bir yazar olan Simone De Beauvoir marksist feminizm konusunda en büyük adımları atan isimlerden biridir. Kadın durumunu çözümlemeye çalışması yolunda öne çıkan teorik argümanları ve iddialı kişiliği bugünün feminizm algısının kaynağını oluşturur.

Muhafazakar bir ailedede büyüyen De Beauvoir, otobiyografisinin (Bir Genç Kızın Anıları) ilk bölümlerinde ataerkil bir ailinin sorumlulukları ile donatılmış gençliğinden bahseder. Karakterinin annesi ve babasından oldukça farklı, bir nevi zıt olarak geliştiğini söyleyebiliriz.

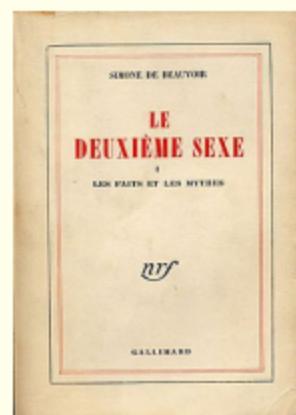
Matematik ve felsefede Baccalauréat sınavını geçtikten sonra Katolik Enstitüsü'nde matematik, Sainte Marie Enstitüsü'nde yabancı dillerde yazın eğitimi gördü. Sorbonne'da felsefe eğitimi gören Simone De Beauvoir, aynı zamanda Sorbonne'da kurs almaktan Jean-Paul Sartre ile tanıştı. Sartre o öğretim yılını birincilikle, De Beauvoir ise ikincilikle bitirdi. Hayatı boyunca birlikte anıldığı cesur anlamına gelen lakabı “Castor”u da o yılda edinmiş oldu. Sartre ile birliktelikleri romantik bir ilişkinin de üstüne çıkararak ikilinin bağımsız bir şekilde hızlanarak ilerlemelerine olanak sağlayacak hale gelmiştir. Argümanlarında birbirlerinden alıntı yapmış; düşüncelerini değiştirmiş, geliştirmiş, güçlendirmiştir.

Simone de Beauvoir, 1949'da İkinci Cins (*Le Deuxième Sexe*) ile karşımıza çıkar. İki ciltlik bu eser feminist bir varoluşçuluk üstüne kurulmuştur. De Beauvoir'in bu kitabı, milyonlarda tepki yaratacak olan “Kadın doğulmaz, kadın olunur.” prensibinden bahseder. Bu prensip ise De Beauvoir'in varoluşun özden önce geldiğini kabul etmesi sonucunda oluşmuştur. İkinci Cins; kadının siyasal, toplumsal, kamusal, biyolojik, ruhsal ve kalıtımsal olarak ötekileştirilmesi, ikincil statüye düşürülmesinin üstünde durur. De Beauvoir marksist feminizmin aktif öncüleri arasında da yer almıştır.

Marksist feminizm kadın problemini kapitalizm temelinde ele almaktadır. Kapitalist sistemin çöküşü ile toplumsal cinsiyet eşitliği üzerine yapılan çalışmalar hız kazanacaktır. Simone De Beauvoir hayatı boyunca yazdığı eserler ile kadının toplumdaki statüsü üzerine günümüze kadar uzanan tartışmada hala büyük rol oynamaktadır.

-İDİL ÖREN

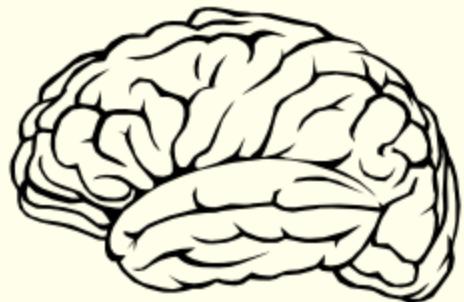

Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu (DKB)

Psiyolojinin en basit tanımı, davranış ve zihni inceleyen bilim yani ruh bilimidir.

Psiyoloji geçmişten günümüze bize yaşamımızda pek çok yönden yardımcı olmuştur: gerek çevremizin, gerek kendi duygusu ve davranışlarımız bağlamında işimizi kolaylaştırır. Kimi zaman insanlara ve doğaya farklı pencerelerden bakarken bize yol gösterir.

Bu yazımada ise, dünya nüfusunun yaklaşık %1,5'inde teşhis edilen bir psikiyatrik bozukluktan bahsedeceğim: Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu (DKB)

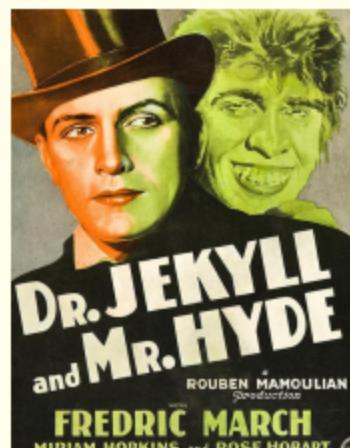

Dissosiyatif kimlik bozukluğu, en sade şekilde, kişinin kimliğinin ikiye veya daha fazla kişiliğe bölünmesidir. Peki bu "bölünme" neden ve nasıl meydana gelir?

DKB, bir bireyin içinde başka bir kişiliğin daha var olduğunu hissetmesidir. Bu bozukluk, bireyde endişe uyandıran ve çaresizliğiyle onu yüz yüze getiren durumlardan kaçınmak adına, beynin oluşturduğu bir savunma mekanizmasına benzer. Pek çok araştırma bu bozukluğun ağır travmalarla ilişkili olduğunu kanıtlamıştır. Klinik vakalarda bu bozukluğun kanıtlanan en büyük nedenlerinden biri –hastaların yaklaşık %90'ında görüldüğü üzere– çocukluk döneminde yaşanan istismar olaylarıdır. Buna örnek vermek gerekirse, yaşadığı travmalarla baş edemeyen bir çocuk kendi kişiliğini ikiye bölebilir. Kendi kişiliği tüm yaşananların korkusunu ve şokunu yaşarken, beyninde yarattığı diğer kimlik ise adeta onun zittidir: Yaşadığı zorlukların üstesinden gelir, olaylar karşısında güçlü bir karaktere bürünür. Maruz kalınan oylara rağmen tüm bu güçlülere göğüs gerecek bir figür oluşturulur. Bazen bu figürle asıl kimliğini yenmeye çalışır. Böylece çok kolaydır; yaratılan kimlik, kişinin sahip olmak istediği her özelliğe sahiptir çünkü kendi beyninin eseridir. Verdiğim örnekten anlayabileceğiniz gibi, oluşturulan bu kimlikler farklı düşüncelere, duygulara ve davranışlara sahiptir. Çoğu vakada bu kişilikler birbirinin varlığından haberdar olmazlar. Bu yüzden kimlikler arası değişimde hafıza kayıpları meydana gelebilir.

Bu ruhsal bozukluk bazı filmlerde ve kitaplarda çok belirgin ve dramatik bir şekilde medyaya yansıtılısa da, hastalar bunu farklı şekillerde de tecrübeleyebilir. Kimi hasta kimlik değişimlerini dışarı vururken, kimisi bu ayırmayı sadece benliklerinde hissederler

DKB'yi gösteren bazı film ve kitaplar:

- Split
- Fight Club
- Primal Fear
- Identity
- Dr. Jekyll ve Bay Hyde

Bu bir "böyle gelmiş böyle gider" isyanıdır.

Kabullenmişlikten Kaçmak Adına

Sokakta yürüyorsunuz, güneşli bir gün. Hava sıcak. Uzun bir günün sonunda okuldan, işten eve dönüyorsunuz. Metrodan çıktınız, yolun kenarında belki karşı kaldırıma geçmeyi, bir dolmuş veya taksiyi ya da bir arkadaşınızı bekliyorsunuz. Bir anda önünüzdən koşarak genç bir kadın geçiyor. Arkasına endişeyle bakıp dururken çaresizce koşmaya, kaçmaya devam ediyor. Arkasında bir adam kovalıyor onu, bu sefer adam önünüzdən geçiyor. Kadın nefes nefese çığlık atmaya başlıyor: "İmdat, yardım edin!". Adam ve kadın bir kovalamacada içinde gitgide uzaklaşıyorlar, ilerde bir sokağa giriyorlar. Herkes olduğu yerde kalakalmış. Yanınızdaki iri yarı, orta yaşlardaki adam başını iki yana sallıyor, kaşları çatık; sırtında okul çantasıyla kaskatı kesilmiş genç göz teması kurmamaya çalışıyor, başı eğik; elinde market poşetiyle gözleri kaybolan çifti arayan teyze "Tüh, yazık oldu" diye söyle尼yor. Işık yanıyor, karşıya geçiyorsunuz.

03/04/2022 Esenyurt'ta kan dondurucu cinayet: Metrobüsten inen Kader Gökçe'yi herkesin önünde ara sokağa sürükleyp silahla öldürdü

...

Dünya hem uzayda yaşamı tartışırken aynı zamanda önceden göz ardı ettiği birçok konuya da yüzleşiyor, bilinçleniyor. Irkçılık, seksizm, homofobi, zenofobi... Bu kavramların hepsi artık toplumda, televizyonlar ve sosyal medyada açıkça tartışılmıyor. Hepimiz –en azından çoğu– kendi payımıza düşeni yapıp kendimizi eğitmeye böylece de her beraber özgürlüşmeye çalışıyoruz. Seminerler, mitingler, protestolar düzenleniyor; tweetler atılıyor; eğitimler yapılıyor. Tartışmasız dünya, 10 yıl öncesine göre bile çok daha bilinçli. Peki insanlık bu kadar ilerleyip bilinçlenirken toplumlardaki bu duyarsızlaşma, kolektif tepkisizlik hali nasıl oluştu? Cinsiyet eşitsizliği, kadına şiddet bu kadar gündemdeyken, tam da eski toplumsal normları yıkma başlamışken neden Türkiye'de her sene öldürülün kadın sayısı daha da artıyor? Teknoloji bu kadar ilerlemişken, sahip olduğumuzu korumak için şu ana kadarki en gelişmiş araçlar elimizin altındayken bunları bir tek iyiye kullanmaya elimiz neden gitmiyor? İletişim kurmak adına her türlü imkana sahipken neden her gün biraz daha kendimize dönüyor, birbirimizden kaçıyoruz?

...

Üzüntünün, kendine acı çektiğinin taktir edildiği, kutsallaştırıldığı bir coğrafya. Mutluluk hak edilmeli, özgürlük hak edilmeli. Çalışmadan, kendi parçalamadan olmaz. Herkesin ötekini kendi mutsuzluğunun sorumlusu olarak gördüğü bir yerde zaten kim merhametten, hoşgöründen söz edebilir? "Ben yapmadım, hepsi onlar yüzünden oldu." "Öteki"ler yüzünden oldu. Komşuyu bile ötekileştirerek, kendine benzeyenler çemberinden çıkmadan diğerlerini yargılayarak yaşıyor bu ülkede. Kim kime oy vermiş, kim hangi dili konuşmuş, kim hangi memlekettenmiş, kim ne giymiş kimi sevmış...

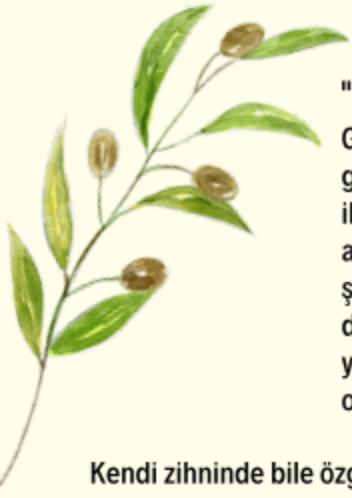
Toplum kendi adaletini sağlamak zorunda kaldıka, yalnız bırakıldıka, arkasını dayanacağı bir yer kalmadıkça herkes birbirine zamanla sırtını döndü. Bana bir şey olsa beni kim koruyacak? Kimse. O halde ben sürekli tetikte olmamalıym. Kendimi korumam gereklidir, gözünün yaşına bakmazlar. Güvene, samimiyyete fazla hoşgörüye yer yok. Fedakarlığa hiç yer yok.

Sokakta yürürken karşidan gelene, otobüste yanında durana gülmeyemem; sonra başıma bir şey gelirse benim suçum olur çünkü. Ben davetiye çıkarmış olurum.

Gülümsemem. Soğuk dediler.

Sürekli kendimizi başkasından korumaya çalışırken başkalarını nasıl koruyabiliriz?

İnsan en temel ihtiyacı güvenlikten mahrum bırakıldığında ne kadar başka bir şey düşününebilir, ilerleyebilir?

"Herkesin gördüğünü görmezden gelme"

Gerçeklere kulaklarını kapamamak, önce onları bir kabullenmek gerek. Sonra herkesin görmezden geldiğini görebilmekle iş farklılaşıyor. Suçu başkalarında aramak doğal bir içgüdü. Ama bizim ilerleyememe sebebimiz ne kadar diğerinin dini, ötekinin kıyafeti, otobüsteki adamın ter kokusu, ağızı açık sakız çiğneyenler veya toplu taşımada gürültülü telefonda konuşanlar? Sürekli küçük şeylerden şikayet edip duruyoruz. "İşte bunlar yüzünden ilerlemiyor bu ülke!" Büyük olanı değiştiremeyeceğimiz gerçeğine yenik düşüğümüzden sanırım. Güvenlik, güven sorunu bizi yillardır asıl engelleyen. Gazeteci, yazar sonunda cezalandırılacağını bilerek, korkuya nasıl orijinal, evrensel eserler ortaya koyabilir?

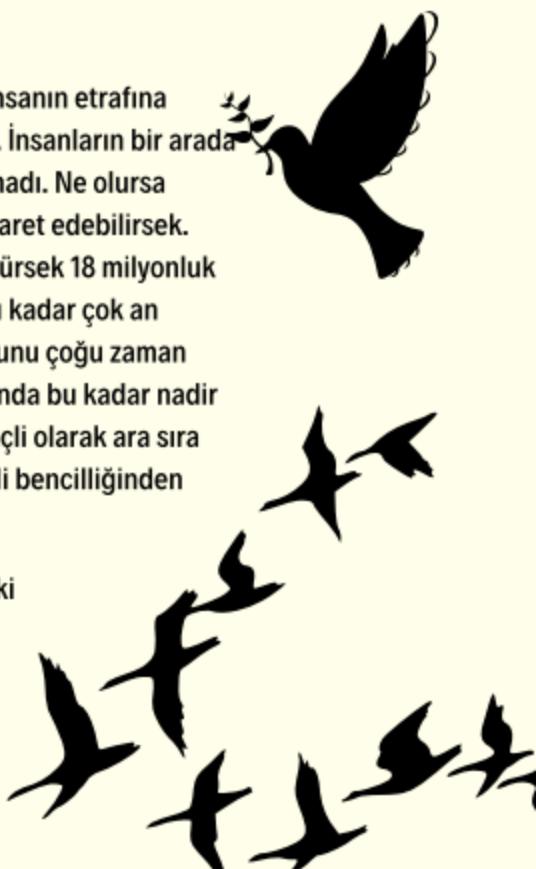
Kendi zihninde bile özgür olamayan insan başkalarını nasıl özgürlestirebilir, nasıl gerçeği yayabilir? Sanatçının kıyafetine, koskoca tiyatro oyununda geçen bir sözcüğe takılırken sanat nasıl var olabilir? Okuyan, çalışan gençler gencligidenden ve geleceğinden mahrum bırakıldığında; gitmekten başka bir çare bulamadığında bilim nasıl gelişebilir? Bu insanları kim suçlayabilir? Kafesinden çıkmaya çalıştığından sürekli demirlere çarpan kuşları kim suçlayabilirse. Sonunda ne olursa olsun gün gelip kafesin kapısı açıldığından kendi dışarı atabilmek için geçmişten kopabilmek gerek. Geçmiş reddetmek değil, tecrübeleri yanında götürüp devam edebilmek.

"Eşitlik yoktur adalet vardır"

Eşitliği yarmak, benimsetmek belki ütopik bir düşünceydi. Sınırlarını bilmesi için insanın etrafına beyaz tebeşirle bir çember çizmek şarttı belki. Her çağda, var olusta durum buydu. İnsanların bir arada harmoni içinde, barışçıl bir şekilde yaşaması mümkün değildi; hiçbir zaman da olmadı. Ne olursa mümkün olurdu? Biraz ondan biraz bundan feda etmeyi göze alabilsek belki. Cesaret edebilirsek. 7 milyar nüfusu dünyada, daha iyi canlandırılmak için biraz görüş alanını küçültürsek 18 milyonluk bir şehirde, İstanbul'da, tanımadığımız onca insanla her an bu kadar iç içeyken, bu kadar çok an paylaşırken insanın en temel ihtiyaçlarından olan özgün olma, "ben" olma duygusunu çoğu zaman zaten geri planda yaşıyoruz. Belki 21. yüzyılın koştururma içinde geçen akışında bu kadar nadir yaşandığından bu kadar kıymete bindi son zamanlarda bu olgu. Ancak "ben"i bilinçli olarak ara sıra bir kenara koyabilsek faydalı olabiliriz birbirimize, hatta kendimize. Kendini kendi bencilliğinden özgürlestirebilmek.

Yolda yürüyorum ama korkuyorum. Hem kendim için korkuyorum hem de yanındaki için. Şuradaki adam karşısında oturan kızı bakıyor sanki. Bakalım onunla beraber inecek mi metrodan. Umarım kız kalabalık bir durakta inecektir. Devam ederse yanına gidip bir şey söylemeliyim.

Zaman geçtikçe dünyanın yükü üzerimize çöküyor, altında kalıyoruz. Şüphenin üstesinden gelemiyoruz, sığınacak güvenilir bir liman kalmadığından kendimize dönüyoruz, unutmayı seçiyoruz, sonra da alışmayı.

Şu yazıya bile kaç soru, kaç tane "belki" sıkıştırıldı. Belkilerin altından kalkmak değildi "belki" olay. Onları düşünerek yaşamaktı. Aklının bir köşesinde tutarak. Belkiyi ortadan kaldırın, sorgusuz yargılanan inanışlara inat tekdüzeliği reddederek. Bakmayın yolda olanı görmezden gelip konuşanlara. Hala ayaktasak kalbinden geçenleri haykırmaktan çekinmeyenlerin sayesinde. Umutla kalın.

GENEL KÜLTÜR

Dünyanın 7 Harikaları: Halikarnas Mozolesi

Bodrum için önemli bir yere sahip Halikarnas Mozolesi, Dünyanın Yedi Harikası'ndan biri olarak kabul edilir. Yapıldığı dönemin en önemli ve en görkemli mimari eserlerinden biri olan mozole, günümüzde açık hava müzesi olarak Bodrum merkezinde, Turgutreis caddesi üzerinde bulunuyor.

Halikarnas Mozolesi, Kral Mausolos adına karısı ve kız kardeşi Artemisia tarafından Halikarnassos'ta yaptırılmış, Dünyanın Yedi Harikası'ndan biri sayılan, kolonlarıyla Yunan mimarisini, piramit şeklindeki çatısıyla da Mısır mimarisini andıran oldukça büyük boyutlardaki bir yapıdır. Mozole ismi, Kral Mausolos'un adından türetilmiştir; Mausoleion. Mausoleion ismi türkçe mozole olarak kullanılır. Bu öneminden dolayı kendinden sonra gelen, aynı stildeki tüm yapılara mozole denmiştir. Bu mozole, Kral Mausolos için yapılmış bir anıt mezarlığıdır. Mozole alanı bugün açık hava müzesi olarak düzenlenmiştir. İçeri girildiğinde sağda Bodrum tipi bir ev görülmektedir. Solda görünen uzun yapı içinde Mausoleion'la ilgili kabartmalar, maket ve bazı çizimlerle yapıya ait mimari parçalar sergilenmektedir. Günümüzde açık hava müzesi olarak Bodrum merkezinde, Turgutreis caddesi üzerinde görülebiliyor.

Anıtı son ayakta görenlerden biri M.S. 12. yüzyılda yaşamış Piskopos Eustathios'tur. Bu anıtı 1500 yıl ayakta kaldığını göstermektedir. Bu tarihten sonra anıtın bir deprem sonucu yıkıldığı sanılmaktadır. 1402'de Saint Jean Şövalyeleri Bodrum'a geldiklerinde anıtı yıkık olarak görmüşlerdir. Aynı zamanda Bodrum Kalesi de bir bombalama yüzünden büyük zarar görmüştür. Şövalyeler de anıtın kalan parçalarını Bodrum Kalesi'ni tekrar inşaa etmek için kullanmışlardır.

-DOĞA ERDOĞAN

EARTHLING İLE GERİ DÖNDÜ

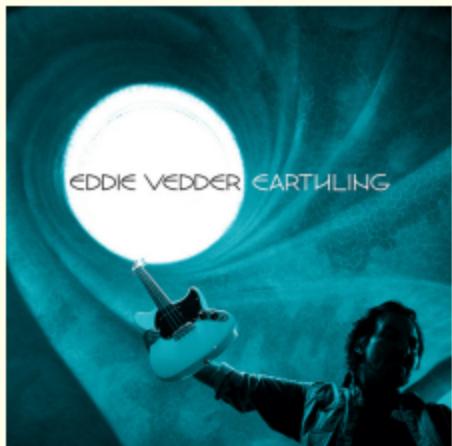
90'ların en önemli grunge müzik gruplarından Pearl Jam'in solisti Eddie Vedder'in 3. solo albümü Earthling, 10 yıllık uzun bir aradan sonra 11 Şubat'ta hayranları ile buluştu.

2007'de çıkan debut albümü Into the Wild'dan hit bir şarkının çıkma olması ve ikinci albümü Ukulele Songs'un sadeliğinden sonra müzik kritikleri Earthling'i Vedder'in en başarılı solo albümü olarak değerlendiriyor. Diğer iki albümünde Pearl Jam'deki çalışmalarından daha farklı bir tarza yöneldikten sonra Vedder, yeni albümü ile kendisini tanıtıp sevdigimiz stiline geri dönüş yapmışa benziyor. Diğer albümlerin aksine Earthling, birçoğu Vitalogy veya Ten'de bile yer alabilecek parçalara sahip. Albümde aynı zamanda Ringo Starr, Stevie Wonder ve Elton John gibi ünlü isimlerle ortak çalışmalar da yer alıyor.

13 şarkılık albüm boyunca Vedder, daha önce Pearl Jam'deki işlerinde görmeye alışık olmadığımız bir söz yazma tarzı benimsemiş. Alt satırlarında hep bir isyan ve asılık barındıran eski yazış tarzından koparak bu albümde yılların getirdiği bir kabullenmişlik, duyarlılık, hayatla ve eski deneyimleriyle barışıklık atmosferi var.

Şarkılarından birinde uzun süre ayrı kaldığı biyolojik babası ile yaptığı düet, albüm boyunca birçok şarkının arka planında kızlarının vokallerini kullanması ve Elton John gibi eski müzik idolleriley -onların nostaljik tarzını da koruyarak- işbirliği yapmasıyla bu albümde yılların birikimini müziğiyle harmanlamış, eskiye göre daha ayakları yere basan bir Eddie Vedder görüyoruz.

"Power of Right", "Good and Evil", "Rose of Jericho" gibi rock parçalarının yanında, "The Haves", "Long Way" "Mrs. Mills" ve "Picture" gibi şarkılarda daha yavaş ve sakin bir melodi hakim. Daha önceden single olarak yayınlanan The Haves, Long Way, Brother The Cloud ve Invincible da bu albümde yerini alıyor.

Bana sorulursa bu albümün en anlamlı şarkısı aynı zamanda da favorim olan "Brother The Cloud" Şarkı ilk dinlediğinizde satır aralarındaki anlamdansa hareketli melodisi dikkat çekiyor. İlk başta upbeat bir rock parçasından ibaret duran Brother The Cloud'un, 2017 yılında intihar eden, Soundgarden ve Audioslave gibi grupların solistliğini yapmış grunge müzisyeni Chris Cornell için yazılmış olduğu söyleniyor. Eddie Vedder'in

Pearl Jam'deki çalışmalarını bilenler ölüm ve kayıp temalı diğer şarkılarını hatırlarlar. Last Kiss, Other Side ve Light Years gibi şarkılarla yaşı ince bir duyarlılık ve yoğun duygusalılıkla işleyip rock ile buluşturan Vedder, Brother The Cloud'da yakın arkadaşının kaybı ile isyan, bir yandan da anlayış ile başa çıkmaya çalışmaktadır.

*"Oh, understand it was not easy for my friend
No promises even to yourself can not be kept
Enlarge the hole in my heart, rising river in the dark
Erodes the shore 'till our shores were far apart"*

Şubat 2022'de yeni albümüyle Amerika turnesine çıkan Vedder, birçok eyalette yeni albümüyle beraber 90'ların unutulmaz alt-rock parçalarının coverleriyle dinleyicileri ile buluştu.

UNLIMITED LOVE

Red Hot Chili Peppers'ın 12. stüdyo albümü Unlimited Love, 1 Nisan 2022'de piyasaya sürüldü. Poster Child ve Black Summer ile Mart ayında lanse edilen albüm yayınlandıktan hemen sonra müzik listelerinde yükselmeye başladı.

Yayınlandığı gün Spotify Debut listesinde ilk sıraya yükselen albüm müzik kritiklerince de fazlasıyla beğenilendi.

Yeni albümleri gittikçe poplaşan ve müziği iyice "mainstream" melodilere kaymaya başlayan diğer kültür gruplarının aksine Red Hot Chili Peppers, bu albümüyle de 90'lardaki kendine özgü alternatif esintisini koruyor. Grup, çizgisini bozmadan ilk günde gibi hayranlarına özledikleri o kendine özgü, otantik tarzında parçalar veriyor.

Bu albümü özel kılan bir diğer olay ise 2009'da gruptan ayrılan ünlü gitarist John Frusciante'nin geri dönüşü. Grubun orijinal üyelerinden solist Anthony Kiedis albümün kreasyon sürecini "Yavaş ve kesin bir amacı olmadan ilerliyordu." şeklinde anlatırken bir anda John'u bir şekilde bu sürece dahil etmeyi düşünmeye başladıklarını söylüyor. Grup, Frusciante'nin dönüşüyle son birkaç albümlerindeki tozu üzerinden atmış ve biraz funk-rock havasında uzunca bir albümle geri dönmüş.

Red Hot Chili Peppers, Haziran ayında 2022 Global Stadyum Turuna çıkıyor. Grubun 5 yıldır ilki olacak turun İspanya'nın Sevilla kentinde başlaması ve Louisville, Kentucky'de sona ermesi planlanıyor; ancak daha fazla performans eklenmesi bekleniyor.

-ESMA SEZER

Bir sayının daha bitimine yaklaşırken ekibimizden sizlere Mayıs ayının sonuna doğru eşlik edecek şarkılar:

From Your Favourite Sky – I Am Kloot

Trying Your Luck – The Strokes

Central – John Frusciante

Reckoner – Radiohead

Leave Me Alone – New Order

In The Skies – Peter Green

Earth Odyssey – Asaf Avidan

-Esma Sezer

All I Think About Now – Pixies

There Is A Light That Never Goes Out – The Smiths

Uyku – Son Feci Bisiklet

Gönül İster – Duman

Prey – The Neighbourhood

High By The Beach – Lana Del Rey

-Doğa Erdoğan

40 Days – Slowdive

You Know What They Do to Guys Like Us in Prison – My Chemical Romance

I Do, I Do, I Do, I Do, I Do – ABBA

Chiquitita – ABBA

Bags – Clairo

Fireworks – Mitski

-Azra Saygılı

Les Rédactions Français Des Articles

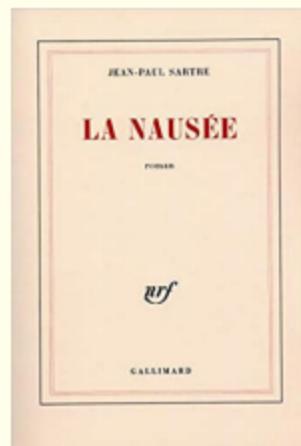
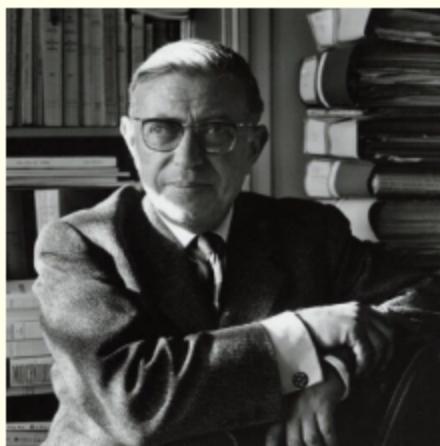
Sartre et La Nausée

Jean Paul Sartre est l'un des philosophes les plus importants du XXe siècle. Bien qu'il ait été impliqué dans les mouvements politiques français après la Seconde Guerre mondiale, il est connu pour son travail existentialiste. Outre l'existentialisme, il a également écrit sur le marxisme et le communisme. Bien qu'il soit marxiste, il a critiqué le marxisme et a déclaré que cela ne pouvait se produire que sous certaines conditions. Il a refusé le prix Nobel de littérature en 1964 parce qu'il était contre la discrimination officielle et a déclaré qu'il ne voulait pas institutionnaliser ses écrits. « Nausée » est le premier roman du philosophe existentialiste.

Nausée a été écrit comme le journal de l'écrivain français Antoine Roquentin, qui a remis en question son existence. Dans le livre, partant d'une pierre, il sent peu à peu sa présence. Il veut ramasser la pierre du sol, mais quand il ne peut pas, il regarde jusqu'à ce qu'il soit "nausé". Cette nausée est plus une émotion qu'une sensation physique. Il rentre ensuite chez lui et se regarde dans le miroir jusqu'à ce qu'il s'endorme. Il est horrifié par son apparence, non pas parce qu'elle est laide, mais simplement parce qu'elle existe. Il traverse le même cycle à différents moments et à différents endroits du livre. Il sent qu'il existe et y pense jusqu'à ce qu'il ressente une "nausée". Il se demande pourquoi il existe, comment il existe, ce que cela signifie d'exister. Hormis Antoine Roquentin, il y a deux personnages dans le livre; son ex-petite amie, Anny, à qui il n'a pas parlé depuis des années, et Otodidakt, qui lit tous les livres de la bibliothèque par ordre alphabétique. Antoine, qui analyse généralement son environnement et se place en spectateur plutôt qu'en participant ; Il ne parle qu'à l'autodidacte. Dans leur discussion sur l'humanisme, on se rend compte à quel point les idées des deux personnages sont opposées et pourquoi Antoine ne parle pas aux gens. Anny, en revanche, est une personne dont elle parle souvent, même si elle n'a aucun lien avec Antoine. Antoine n'acceptait pas l'absence d'Anny. Quand Anny arrive dans la ville où Antoine vit pour une courte période, ils se retrouvent et partent, pour ne plus jamais se revoir. Leur ancienne relation, complètement terminée pour Anny, est toujours très importante pour Antoine. Presque personne n'est mentionné dans le livre à l'exception de ces deux personnes.

Contenant à la fois de la philosophie et de la littérature, ce livre est considéré comme l'une des œuvres les plus importantes du XXe siècle. Sartre revisite l'existence qu'il racontait dans son livre "L'être et le néant" de manière narrative et en facilite la compréhension.

-MAYA GEDİK

“On ne naît pas femme, on le devient.”

L'écrivaine existentielle Simone De Beauvoir est l'une des plus grandes avancées du féminisme marxiste. A l'origine de la perception actuelle du féminisme se trouve sa personnalité affirmée dans sa manière d'analyser les arguments théoriques de premier plan et la situation des femmes.

Ayant grandi dans une famille conservatrice, De Beauvoir parle de sa jeunesse pleine de responsabilités dans une famille patriarcale dans les premières parties de son autobiographie (*Mémoires d'une jeune fille*). On pourrait dire que son personnage s'est développé assez différemment de sa mère et de son père, dans une sorte de contraste. Après avoir passé le Baccalauréat en mathématiques et philosophie, il étudie les mathématiques à l'Institut catholique et les lettres en langues étrangères à l'Institut Sainte Marie. Simone De Beauvoir, qui a étudié la philosophie à la Sorbonne, a rencontré Jean-Paul Sartre, qui a également suivi des cours à la Sorbonne. Sartre a terminé cette année scolaire avec la première place et De Beauvoir avec la deuxième. Cette année-là, il reçoit le surnom de "Castor", signifiant courageux, avec qui il restera dans les mémoires tout au long de sa vie. Leur relation avec Sartre est allée au-delà d'une relation amoureuse, permettant au duo d'accélérer de manière indépendante. Ils se citent dans leurs arguments ; ils ont changé, développé et renforcé leurs pensées.

Simone de Beauvoir est apparue dans *Le Deuxième sexe* en 1949. Cet ouvrage en deux volumes puise dans l'existentialisme féministe. Le livre de De Beauvoir "Une femme ne naît pas, elle devient femme" provoquera des millions de réactions. Parlez du principe. Ce principe a été formé à la suite de la reconnaissance de De Beauvoir que l'existence précède l'essence. deuxième sexe ; Elle met l'accent sur la marginalisation et la relégation politiques, sociales, publiques, biologiques, spirituelles et héréditaires des femmes. Le féminisme marxiste traite le problème de la femme sur la base du capitalisme. Avec l'effondrement du système capitaliste, les études sur l'égalité des sexes prendront de l'ampleur.

Simone De Beauvoir joue toujours un rôle important dans les discussions sur le statut des femmes dans la société, avec ses œuvres de toute une vie.

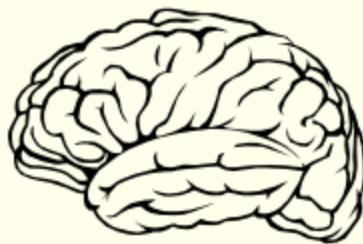
Psychologie: Trouble Dissociatif de L'identité (TDI)

La définition la plus simple de psychologie est la science étudiant les comportements et le cerveau. La psychologie nous a aidé, dans des différentes parties de notre vie: elle nous permet de mieux comprendre les comportements et les sentiments de nous-mêmes, et également nos alentours. Parfois, elle nous aide à voir les personnes et la nature de différentes perspectives.

Dans cet article, je vais vous parler d'un trouble psychiatrique qui est diagnostiqué chez environ 1,5 de la population mondiale: le Trouble Dissociatif de l'Identité (TDI)

Le trouble dissociatif de l'identité est, le plus simplement, la division de son identité en deux personnalités ou plus. Eh donc, pourquoi et comment cette division est apparue?

TDI, c'est quand un individu sent qu'il y a une autre personnalité en lui. Ce trouble est comme un mécanisme de défense créé par le cerveau afin que les patients puissent éviter les situations stressantes et qu'ils puissent se confronter à son désespoir. De nombreuses études ont prouvé que ce trouble est associé à des traumatismes pesants. Dans des cas cliniques, l'une des plus grandes causes prouvées de ce trouble est la maltraitance infantile. Par exemple, un enfant qui ne peut pas faire face aux traumatismes peut diviser sa personnalité en deux. Alors que sa vraie identité éprouve le choc et la peur, celui créé dans son cerveau est presque (?) l'opposé: Il est surmonté les difficultés et a un caractère fort face aux événements. Malgré tout ce qu'il a souffert de, le cerveau crée une figure pour résister à toutes ces difficultés. Parfois, il essaie de vaincre sa première identité avec cette figure. L'identité créée a toutes les caractéristiques dont l'individu veut. Comme vous pouvez le comprendre, ces identités ont des pensées, des sentiments et des comportements différents. Dans la plupart des cas, les identités différentes ne sont pas informées que l'autre existe.

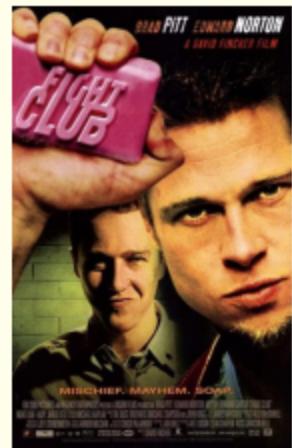
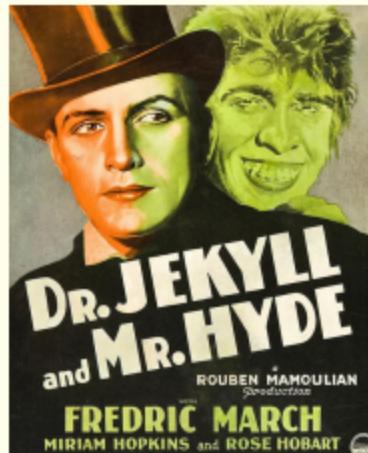

Bien que ce trouble mental est reflété de manière très visible dans les médias par certains films et livres, les patients peuvent avoir des divers d'autres expériences. Alors que certains patients expriment la division lourdement, certains ne ressentent cette séparation qu'en eux-mêmes.

Quelques films et livres qui représentent TDI:

- Split
- Fight Club
- Primal Fear
- Identity
- Dr. Jekyll et Mr. Hyde

-AZRA SAYGILI

Cet écriture s'agit d'une rébellion à l'acceptation excessive

Pour échapper le confort d'habitude

Vous marchez dans la rue, c'est une journée ensoleillée. Il fait chaud. Vous rentrez de l'école ou du travail à la fin d'une longue journée. Vous êtes sorti du métro, attendant peut-être pour traverser la rue, pour un minibus ou un taxi, ou pour un ami. Tout à coup, une jeune femme court devant vous. Elle continue de courir d'une façon plus en plus rapide. Tout en regardant derrière elle avec l'inquiétude. Vous voyez un homme qui court derrière la femme, cette fois l'homme passe devant vous. La femme se met à crier à bout de souffle : « Au secours, au secours ! ». L'homme et la femme s'éloignent de plus en plus loin et ils entrent dans une rue étroite. Tout le monde est resté immobile. L'homme costaud d'âge moyen à côté de vous secoue la tête, les sourcils froncés; le jeune avec son sac d'école sur le dos, essaie de ne pas établir de contact visuel, la tête baissée ; la vieille dame avec un sac d'épicerie à la main, cherche le couple avec ses yeux, elle dit : "Oh, c'est dommage." Les feux de circulation sont en fin vert, vous traversez.

03/04/2022 Meurtre sanglant à Esenyurt : Kader Gökçe, descendant du métro, a été tué dans une rue devant tout le monde

...

Pendant que le monde discute de la vie dans l'espace, il également discute des nombreux problèmes qu'il ignorait auparavant et devient conscient. Racisme, sexism, homophobie, xénophobie... Tous ces concepts qui sont aujourd'hui ouvertement débattus dans la société, à la télévision et sur les réseaux sociaux. Nous tous – au moins la plupart d'entre nous – faisons notre part et essayons de nous éduquer pour que nous puissions tous être libérés ensemble. Des séminaires, des rassemblements, des manifestations sont organisés ; les tweets sont publiés. Il est évident que, le monde est beaucoup plus conscient que même 10 ans d'avant. Alors, comment cet état de d'immobilisation et d'insensibilité collective est-il arrivé alors que l'humanité a tant avancé et pris conscience ? Alors que l'inégalité entre les sexes et les titres de la violence contre des femmes font l'actualité chaque jour, pourquoi le nombre de femmes tuées en Turquie augmente-t-il chaque année ? Avec une technologie si avancée, pourquoi nous ne l'utilisons jamais pour de bon ? Pourquoi même si nous avons toutes les outils pour faciliter la communication, de plus en plus nous tournons le dos aux autres ?

...

Un pays où la tristesse et le chagrin sont appréciés et sanctifiés. Il faut mériter le bonheur, la liberté.

Qui peut parler de la compassion et de la tolérance dans un

pays où chacun voit l'autre comme le responsable de son propre misère ? "Je ne l'ai pas fait, c'était à cause d'eux."

C'était à cause des "autres". Nous vivons dans ce pays en

jugeant les autres ne sortant jamais de notre propre cercle d'amis qui consiste juste de ceux qui nous ressemblent. On juge tout le temps : qui a voté pour qui, qui parlait quelle langue, qui était de quel origine, qui portait quoi ou aimait qui...

Comme les gens sont devenus responsables de rendre la justice eux-mêmes, comme on les avait laissés seuls, tant qu'il ne reste aucune organisation qu'on pour se confier, tout le monde s'est tourné le dos avec le temps. Qui me protégera s'il m'arrive quelque chose ? Personne. Je dois donc toujours être en alerte. Je dois me protéger, les autres s'en fichent. Il n'y a pas de place ni pour la confiance ni pour la sincérité ni pour la tolérance. Il n'y a pas de place pour le sacrifice.

Comment nous pouvons arriver à protéger les autres dans cet état d'in sécurité ?

Dans quelle mesure qu'on peut avancer en tant que société quand l'un de nos besoins primordiaux est en danger ?

"N'ignorez pas ce que tout le monde voit"

Il faut qu'on ne ferme pas des yeux aux vérités, il faut qu'on les accepte d'abord. Ensuite, il faut observer des vérités que tout le monde ignore. C'est un instinct de blâmer les autres. La raison pour laquelle on n'arrive pas à avancer c'est à quel point la croyance religieuse de l'autre, un commentaire de quelqu'un qu'on ne connaît pas, les vêtements de l'autre, l'odeur de la sueur dans le bus, ceux qui mâchent du chewing-gum la bouche ouverte, ou ceux qui parlent au téléphone dans les transports en commun ? Nous continuons à nous plaindre des petites choses. "C'est pourquoi ce pays ne progresse pas !" Notre phrase préférée. Je suppose que c'est à cause du fait qu'on s'est inclinés au fait qu'on peut rien changer au gros plan. Le problème de la sécurité et de la confiance a été le principal obstacle pour nous pendant des années en tant que pays. Mais comment un journaliste ou un auteur peut-il produire des œuvres originales et universelles en peur, sachant qu'il finira par être puni ?

Comment une personne qui n'est pas libre, même en elle-même, peut libérer des masses ? Comment l'art peut exister quand on est collé sur les vêtements des artistes, sur une référence dans une pièce de théâtre ? Comment un pays peut prospérer quand les jeunes brillants sont privés de leur jeunesse, de leur futur et doivent aller à l'étranger ? Qui peut blâmer ces gens ? Juste ceux qui peuvent blâmer un oiseau d'être déprimé alors qu'il frappe constamment aux grilles en essayant de se débarrasser de sa cage .

"Il n'y a pas d'égalité, il y a la justice"

Diffuser et faire adopter l'égalité était peut-être une utopie. Peut-être il fallait tracer un cercle à la craie blanche autour des gens pour qu'ils connaissent ses limites. Peut-être ça, c'était le cas de toutes les époques dans l'existence humaine. Peut-être qu'il n'était jamais possible pour les gens de vivre ensemble en harmonie et en paix. Mais dans quelles conditions il pourrait être possible ? Peut-être si nous pouvons nous sacrifier un peu de ceci et un peu de cela de temps en temps. Si nous trouvons ce courage bien sûr.

Dans un monde avec 7 milliards d'habitants ou si on réduit un peu le domaine de la visionnage pour mieux le représenter, dans une ville de 18 millions d'habitants, à Istanbul, comme nous sommes si entremêlés et que nous partageons tant de moments avec tant de personnes; nous vivons l'un des besoins les plus élémentaires de l'être humain, le sentiment d'être original, d'être soi, la plupart du temps, en arrière-plan. Peut-être que l'individualisme a pris tellement de valeur ces dernières années parce qu'il est si rare dans le flux chaotique du 21e siècle. Ce n'est que si nous pouvons consciemment abandonner ce "je" de temps en temps que nous pouvons bénéficier aux autres, et même à nous-mêmes. Si on peut se libérer de l'égoïsme.

Je marche sur la route mais j'ai peur. J'ai peur à la fois pour moi et pour ceux qui m'entourent. C'est comme si l'homme là-bas regarde la fille assise en face de moi.

Voyons s'il sortira du métro avec elle. J'espère que la fille descendra à un arrêt bondé.

S'il continue, je dois aller la voir et lui dire quelque chose.

Au fil du temps, le fardeau du monde retombe sur moi, je reste en dessous. Je n'arrive pas à surmonter le doute. On se tourne vers nous-mêmes car il n'y a plus de refuge, nous choisissons d'oublier, puis de nous y habituer.

On a inséré tellement de questions juste dans un article. Peut-être ce n'était pas le but de trouver une réponse à chacune de ces questions mais de les garder en tête. Les garder au fond de l'esprit.

Ne regardez pas ceux qui parlent en ignorant le changement en route. Si nous sommes encore là, debout, c'est grâce à ceux qui n'hésitent pas à crier ce qu'ils ont au cœur. Rester avec l'espoir.

CULTURE GENERAL

Les sept merveilles du monde: Le Mausolée d'Halicarnasse

Le mausolée d'Halicarnasse, qui occupe une place importante pour le sous-sol, est considéré comme l'une des Sept merveilles du monde. L'un des monuments architecturaux les plus importants et les plus magnifiques de la période où il a été construit, le mausolée est maintenant situé dans le centre de Bodrum, sur la rue Turgutreis, en tant que musée à ciel ouvert.

Le Mausolée d'Halicarnasse est un bâtiment de taille assez grande construit à Halicarnasse par sa femme et sa sœur Artemisia au nom du roi Mausolos, considéré comme l'une des Sept Merveilles du Monde, ressemblant à l'architecture grecque avec ses colonnes, l'architecture égyptienne avec son toit en forme de pyramide. Le nom du mausolée est dérivé du nom du roi Mausolée; Mausoleion. Le nom Mausoleion est utilisé comme mausolée en turc. En raison de cette importance, toutes les structures qui l'ont suivi, dans le même style, ont été appelées mausolées. Ce mausolée est un cimetière commémoratif construit pour le roi Mausolos. Le site du mausolée est aujourd'hui organisé en musée à ciel ouvert. Lorsque vous entrez, une maison de type sous-sol est visible sur la droite. Dans la longue structure qui apparaît à gauche, des reliefs, des maquettes et quelques dessins liés au Mausolée et aux parties architecturales de la structure sont exposés. De nos jours, il peut être vu dans le centre de Bodrum, sur la rue Turgutreis, comme un musée à ciel ouvert.

L'un des derniers à voir le monument debout est M. S. 12. l'évêque qui a vécu au XIIIe siècle est Eustathios. Cela indique que le monument existe depuis 1500 ans. Après cette date, on pense que le monument a été détruit à la suite d'un tremblement de terre. lorsque les Chevaliers de Saint-Jean sont arrivés à Bodrum en 1402, ils considéraient le monument comme en ruine. Dans le même temps, le château de Bodrum a également été gravement endommagé par un bombardement. Les chevaliers ont également utilisé les parties restantes du monument pour reconstruire le château de Bodrum.

-DOĞA ERDOĞAN

SECTION DEMUSIQUE

Il a revêtu avec "Earthling"

Earthling, le troisième album solo d'Eddie Vedder, le soliste de Pearl Jam, l'un des groupes de grunge les plus importants des années 90, a rencontré ses fans le 11 février, après une longue durée de séparation de 10 ans.

Après l'absence d'un hit à son premier album *Into the Wild* et la simplicité de son deuxième album *Ukulele Songs*, les critiques musicaux considèrent *Earthling* comme l'album le plus réussi de Vedder. Il semble que Vedder a fait un retour au style que nous connaissons et aimons avec son nouvel album. Après s'être tourné vers un style différent de son travail dans Pearl Jam dans ses deux autres albums. Contrairement à ses autres albums, *Earthling* consiste des chansons qui pourraient même être dans *Vitalogy* ou *Ten*. Cet album comprend également des collaborations avec des noms célèbres tels que Ringo Starr, Stevie Wonder et Elton John.

Tout au long de l'album de 13 chansons, Vedder a adopté un style d'écriture que nous n'avions pas l'habitude de voir dans ses travaux à Pearl Jam. Dénonçant son ancien style d'écriture qui contenait toujours la rébellion dans ses lignes de fond; il y a une atmosphère d'acceptation, de sensibilité et de paix dans cet album. En faisant un duo avec son père biologique, dont il était séparé pour la majorité de sa vie dans l'une de ses chansons, en utilisant les vocales de ses filles en arrière-plan de nombreuses chansons, et en collaborant avec les anciennes idoles de la musique comme Elton John –tout en préservant leur style nostalgique– dans cet album; Vedder semble à avoir harmonisé ses expériences et connaissances des années avec sa musique.

A part des chansons du rock comme "Power of Right", "Good and Evil", "Rose of Jericho", il y a un air calme chez les autres comme "The Haves", "Long Way" "Mrs. Mills" ve "Picture". Des chansons comme The Haves, Long Way, Brother The Cloud et Invincible, qui étaient sortis en single auparavant , sont également incluses dans cet album. A mon avis, la chanson la plus significative de cet album est "Brother The Cloud". Lorsque vous écoutez la chanson pour la première fois, sa mélodie vivante et énergique attire l'attention plutôt que le sens caché dans les lignes. Brother The Cloud, avait été écrite pour le musicien du grunge Chris Cornell, qui était le chanteur principal des groupes tels que Soundgarden et Audioslave et s'est suicidé en 2017. Ceux qui connaissent le travail d'Eddie Vedder de Pearl Jam, se souviendront de ses autres chansons sur la mort et la perte. Dans Brother The Cloud, le musicien essaie de surmonter le décès de son ami avec une rébellion qui est accompagnée d'une certaine sensibilité.

"Oh, understand it was not easy for my friend
No promises even to yourself can not be kept
Enlarge the hole in my heart, rising river in the dark
Erodes the shore 'till our shores were far apart"

Vedder est parti en tournée aux États-Unis avec son nouvel album en Février 2022. Il a rencontré son public dans de nombreux états avec des performances de son nouvel album et aussi, des reprises des chansons alt-rock inoubliables des années 90.

UNLIMITED LOVE

Le 12ème album de Red Hot Chili Peppers, Unlimited Love, est sorti le 1er avril 2022. L'album, lancé en mars avec Poster Child et Black Summer, a commencé à monter dans les charts musicaux immédiatement après sa sortie. L'album a pris sa place en tête de la liste Spotify Début au jour de sa sortie et a été également très apprécié par les critiques musicaux.

Contrairement à d'autres groupes cultes dont les nouveaux albums deviennent de plus en plus clichés et dont la musique commence à s'orienter vers des mélodies "mainstream", Red Hot Chili Peppers préserve sa brise alternative unique aux années 90s avec cet album. Le groupe, sans encore une fois, donne aux fans les morceaux dans leur style unique et authentique.

Une autre chose qui rend cet album spécial est le retour du célèbre guitariste John Frusciante qui a quitté le groupe en 2009. L'un des membres originaux du groupe, le chanteur Anthony Kiedis, a cité que le processus de création de l'album était "lent et imprécis". Il dit qu'ils ont commencé à penser à inclure John dans ce processus d'une manière ou d'une autre. Avec le retour de Frusciante, le groupe a jeté la poussière de ses derniers albums et est revenu avec un long album d'une ambiance un peu funk-rock.

Le Red Hot Chili Peppers va partir dans le "Global Stadium Tour 2022" en juin. La tournée, qui sera la première du groupe en 5 ans, va débuter à Séville, en Espagne, et va se terminer à Louisville, Kentucky; même plus de performances devraient être ajoutées.

SİZDEN GELENLER

Bu sene Milföy'de bir ilki gerçekleştirerek sayılarımızda yayın ekibimiz dışında öğrencilerden gelen yazılarla yer vermemeyi kararlaştırdık.

Yazlarını bizlerle paylaşan, düşüncelerinden çok hislerini bu satırlara dökmuş herkese emekleri için teşekkür ediyoruz. Her birinin ince düşüncelerine ortak olabilmekten bir kez daha büyük bir keyif aldığımızı belirterek siz okuyucularımıza birbirinden güzel ve özel yazılarla baş başa bırakıyorum.

-Esma Sezer

Kısa bir öykü

Yine yapmıştım. Yine aynı peronda bulunan varlığımdan habersiz zavallıçık insanlara zihnimde bir öykü uydurmuştım. Anlık basit bir jestlerine baksın, dikkatimi çekmeyi başarıyorlardı. Siyah fôtr şapkali adam sürekli terliyordu ve terden derisine yapışmış saçlarının bulunduğu yarı kelini havalandırmak için eliyle şapkasını tutup yarı reverans yapıyordu. Belli ki çok terleyen biriydi ve bu yüzden karısıyla sık sık kavga ediyordu. Martin ortasında böyle kalın giyinirse olacağı budur işte diye kavga ettiğleri bir sırada karısına daha fazla dayanamayıp kendini bu banliyö trenine atmıştı. Şehre indiğinde en iyi doktorlara gidecek ve karısıyla arasının açılmasına sebep olan bu meret hastalığın ilacını soracaktı. Hoş doktor da sırf aldığı paranın hakkını verebilmek için reçete bir şeyler karalayıp altına imzasını atacak ve "Sıradaki" diye bağıracaktı. Elinde dertlerini bitireceğine inandığı reçetesine bakan adam heyecandan şapkasını doktorun odasında bırakmış olacak ki açtığı muayenehanenin kapısı kapanmadan geri içeri girdi. Artık tek iş bir eczane bulmak ve elindeki kağıtta yazanları kimyasallara dönüştürmekti. Evine döndüğü zaman karısının bundan böyle terlemeyeceğini öğrendikten sonra ona nasıl sarılıp öpeceğini düşünüyor olacak ki eczanenin kapı-... yanında oturan köylü kadın hapşırımıtı. Hapşırığına bakılacak olursa belli ki toza alerjisi olan temizlikçi bir kadındı. Trende toz ne arar diyecek oldum ki diğer perondaki tozların ta burdan görüldüğünü fark ettim, kimse temizlemiyor medyu bu vagonları. Zavallı kadıncağız bir elinde mendili diğer elinde çantasıyla korkuya camdan evlere bakıyordu. Hayır, hayır buna devam edemezdim. Başkalarının hayatı beni ilgilendirmezdi nasıl olsa. Sabah trene binmeden evvel aldığım gazeteyi okumaya karar verdim ben de. "19 Mart 1915.. Türklerin büyük zaferi: Çanakk- ", sayfayı çevirdim. Savaş haberleri okumak istemiyordum artık. Bu gerçekten nefret ediyordum. Nefretimin bir sebebi yok. Sayfayı çevirdim: "Raymond Poincaré: Artık savaşın son günlerine geliyoruz. Fransız halkına tüm bu özv-" yine çevirdim. Bi fısıltı kulağımı kaşıyordu. Etrafıma bakındığında iki genç kız ellişinde bir dergiye bakıp beğendikleri modeli konuşuyor olmaliydi. Örgülü olan sürekli eliyle bir yeri işaret ederek sayfada elini gezdiriyordu. Diğer de bir an olsun dikkatini ondan ayırmıyordu. Sorbonne'da hukuk okuyor olmalıydı örgülü olan. Hitabet yeteneği böylece gelişmiş olmasının başka pek bir açıklaması olamazdı. Bunun dışında öğrenci oldukları da zaten yüzlerindeki ifadeden belli idi. Gördükleri eğitimim para kazanmalarına yeteceğine inanıyor olmanın verdiği bir ifadeydi bu. Ben de makine mühendisliği fakültesinden mezun olmuştım, ama şu halimle hiçbir işe yaradığım söylenenmez. Bir sebebi yok. Canım sıkılmıştı, artık dergi falan okumak istemiyordum. Oturduğum koltukta dengemi zaten zar zar sağlıyordum. Bir an önce inmek istedim. Ben bunları düşüne dururken küçük bir çocuk ve annesi bindiler trene. Çocuk aralıksız olarak gözlerini bana dikmişti. Ben de utanmıştım bu durumdan. Neden utanmıştım ki. Ben böylediyim, böyle olmak benim tercihim değildi. Annesi rahatsız olduğumu anlamış olacak ki oğlunun kulağına bir şeyler fısıldadı. Her ne dediyse işe yaramıtı, gözleri üzerinde değildi artık. Savaşın getirmiş olduğu

meburiyet üzerine düşünmek istedim. Bir anda iki yönetici 5 kronu paylaşamıyor ve güm. Kitalar arası bir savaş, ne uğruna peki? İnsanlığın gördüğü en büyük vahşete katılımlın zorunlu olması da cabası. Nefret ediyordum Almanlardan. Ne olurdu kömürleri olmasayı? Kondüktör Bey yanına usulca yaklaştı ve bir şeyler söyledi. Anlamadığımı fark ettiğinde elinden bir kağıt çıkardı ve kalemlle yazmaya başladı "Nerede inceksiniz, yardım ister misiniz?" Başıyla evet yaptım. Bastonlarının bir tanesi kırıldığı için tek bir tanesiyle idare etmek zorundaydım. Bunun için bastonu direk sol kolumnun altına alıyordu, böylece sol

bacağımış gibi kullanıyordu. Ceketimi giydim ve bir kolumu kondüktör beyin omzuna attım. Beni trenden zor bela da olsa indirmiştir. Tek elimle ona teşekkür anlamına gelecek bir işaret yaptım, o da ne yaptığımı anlamamış olacak ki aynısını yaptı. Gitme vaktim gelmişti artık, doktor randevuma yetişmeliydim. Bugün sargıların çıkarılacağı günü. Arkamı dönmüş yürümeye başladıkten birkaç saniye sonra bir eli omzumda hissettim. Kondüktör Bey'in eliydi. Bana ceketimin yakasından düşürdüğüm nişanımı geri vermek için gelmiş. Gözleri yaşlı bir şekilde nişanımı taktı ve bir süre bir şey demeden gözlerime baktı. Sonra gözünü yükseklerde dikip bayrağı işaret etti ve eliyle beni indirdiğinde ona yaptığım işaretini yaptı. Görünen o ki işaretin ne anlamına geldiğini anlamıştı. Bu nazik davranışına hiçbir şey demeden arkamı dönüp çıkışa yürüdüm. Bir sebebi yok.

–Yiğit Böngü

ÖLDÜM DESENE

Eskiler alıyorum yine bu aralar,
Nedir bu attığım nâralar?

Neden kimse duymuyor sesimi,
duymuyor beni?

–Evet, duymuyorsunuz beni!–

Bunların hepsi bir hiç mi?

Her şeyi içimde, zihnimde, mi yaşıyorum yoksa;
Dışta yaşanmadıkları,
yaşanamadıkları için?

Bundan mı kimse duymuyor sesimi,
duymuyor beni?

–Evet, duymuyorsunuz beni!–

“İçimdeki mavi bir ayyaş;
Akıp giden ise sadece gözlerimdeki yaş;
Anlamsız şeyler bunlar arkadaş!”

Dedim hep kendime,
gömdüm içime...

Ne çektiysem, değişdi başkası,
hep ben yaptım kendime.
Ama artık ne farkı kalır ki zaten,
ben bir başkasına dönüştüyse...

Doğumumu ve ölümümü gördüm.

–Evet, sizinkileri de gördüm!–

Şaştım kaldım,
durдум düşündüm:

Ne demekti ki yaşamak dediğimiz?

‘Doğum ve ölüm’den daha fazlası olmalı,
daha yüce bir şey!

Öyle ki, bir türlü bulamıyorum;
yardım çığlıklarını atıyorum!

– Evet, hâlâ duymuyorsunuz beni!–

Dışına baktım,
bulamadım.

İçime bakıyorum dedim,
hâlâ çıkamadım.

Yardım edin!

–Evet, artık duyun beni!–

Sonradan ekleme:

“Sen de amma dram yaptın ha!
Konuşsan duyarlar.”

SÜKUNET, BEKLEYİŞ VE MANZARA

Sükunet hakimdi Sapanca Garı'na,
Ve bekliyordu yolcular uzunca bir süredir,
Esiyordu bahar yelleri Sapanca'nın tepelerinden,
Telafi ediyordu bu süregelen bekleyişi,
Ve bekleyişin içinden tanındık yüzler manzarası;
Ellerinde bohçalar, çıkinlar, sepetler ve yamalı bavullarla,
Ağızlarında sarma sigaralar ve kimisinin kolunda tavlalar,
Kısılmış gözleri ve düşünceleri Anadolu istikametinde,
İstasyonun gözdesi Sapanca köylüleri.
Az ötelerinde, elinde yadigar cep saatı ve Sümerbank iş çantası ile,
Saat ile girdiği mesafeli ve göz yoran ilişkiden sıkılmış PTT Nizam Bey,
Sapançayı resmetmekle meşgul köyün hayalperest ressamı karakalem Faruk,
Ve istasyonun 20 yıllık başbakanı, eski düzen İstasyon Şefik Bey.
Hepsi aynı dünyanın farklı renkleri,
Karışıkları palettir bu istasyon ve resmedilcekleri tuvaldir Anadolu treni.
Saat sekiz otuz ve günlerden pazar,
Gökte ve yerde mavi, dağlarda yeşil ve düzükte sarı,
Havada kömür ve peynir ve rutubet...
Bozulur sükunet horozun sabah fermanı ile.
PTT Nizam Bey telaştan bir damga kadar kızarmışken,
Görünür ufukta Adana treninin buharı.
Gar silkinir, hareketlenir ve yöneler raylara doğru,
Ve çalar İstasyon Şefik Beyin düdügü,
Noktalar istasyonun matine programını ve başlar yeni bekleyiş.

-Gün Ürkmez

Ne kadar zaman oldu bilmiyorum bilmediğlerim bu denli çoğalalı. Sırtıma rüzgarı almayalı, onun ritminde yalpalanmayalı, böyle duraksamayalı. Hani bazı günler vardır ya hava durumunun ruh haline eşlik ettiği; camdaki buğuyu silip baktığında huzur ve dinginliğine kapılıp soğuk görünümülü bir atmosferde kendi sıcaklığına sarılacağına her şey uzaklaştırır seni biraz daha; her şeyden. Su birikintileri her zamanki kadar hoş görünmez gözüne. Ya da saç tellerinin arasından süzülen o akşam güneşinin kadar... Yanık turuncu kadar güzelken her şey. Günün altın saatlerinde yanık bir turuncuya dans eden mavinin arasında her şeyi tozpembe görebilmenin mümkün olduğu bir gezegen. Kaybettiklerin ve öğrendiklerinin bileşkesi. Geçip giden ve merkezinin etrafında dönmeye devam eden tüm şeyler. Yarım yamalak fikir sahibi olduğun halde bildiğini iddia ettiklerin; hislerin yok edemediği şüpheler. Hayat zaten "kuşkular silsilesi" değil mi; mucizeyi alikoymadan izlemeyi öğreneceğimiz günleri beklemek kadar. Altı çizili satırlar arasında kuruttuğun kır çiçekleri kadar. "Ben sonsuza dek burada kalmak istiyorum, tam şu anda, benim yuvam avucumdan kayıp giden son bir iki dakikayı belki de" dedirten "an"lar. Sabah uyandığında o ilk 5 saniye. "Beyaz"da olmak. İçinde dünden, bugünden ve yarından hiçlik dahi taşımazken her şeyin yeniden belirip yerini büsbütün koruması; görkemli. Rengarenk ojeler. Her parmağa farklı bir yüzük. İhtimallerin yoğunluğunu istemek. İnsan ihtimallerden vazgeçerse kendi kabuğuna çekilir (mi) (?) (.)

Sendekileri kendiminkilere ekledim.

-Zeynep Cicimen

Yemyeşil Gülümsemede Mavi Leke

Sürükleniyorum...Sürükleniyorum...

Tek bildiğim şey sürüklenevmek.Ben göremiyorum, göremiyorum oysa annem derdi bana:"Kızım senin ne parlak ne güzel gözlerin var, ileride sen pilot ol!" diye. Ama şu an her şey bulanık. En nefret ettiğim, en acımasız halimin içerisindeyim. Ayaklarım ilerliyor, evime doğru belki de ama ben fark etmiyorum. Bu geldiğim yabancı şehirde ben hiçbir şey fark etmiyorum. Sadece panik; boğucu panik. Karşidan karşıya geçiyorum, sağımı soluma bile bakamıyorum. Gözlerim görmüyor ama hep ayaklarına bakıyorum. Neyse derler zaten, Avrupa'da yaya geçidine adım atınca bütün trafik durur diye. Onlar beni kurtarıyor ezilmekten fakat suyun altında kalan benliğimi kimse kurtarmıyor. Oysaki o sadece bir adımdan daha çok etki bırakıyor, çırpınıyor, bağırlıyor ama duyulmuyor. Evimin sokağına dönüyorum sonunda. İçeri girince bitecek her şey. Ben Avrupada bir yabancı olarak yalnız başıma bulabileceğim kendimi. Bedenim yine benden habersiz hareket ediyor, elim sanki komut almış gibi boynuma dolanıyor. Umdağum tek şey nefesimi kesen ellerimin boynunda iz bırakmaması. Çalışmak zorundayım ben, çalışmak zorundayım. Yarın işe gideceğim. Küçük bir çocuk var, ona bakmak zorundayım. Anlamıyorum o çocuğun neden şeytan suratıyla boğazımı, ellerimi kilitlediğini. Anlamıyorum.Boğazım daha çok sıkılıyor, son nefesini ülke sınılarından geçerken alan ben, olmayan mecalimle apartman kapısına kadar geliyorum. Ve bir anda boğazımdaki el kayboluyor. Temizlemekten kanayan ellerim kadar kırmızı yüzüm rahatlıyor.Nefes aldım.

Arkama bakıyorum neden durduruldum ben diye. Bir adam duruyor başında. Ne dediğinden hiçbir şey anlamıyorum. Uzun boylu sarışın bir adam. Başında böyle dikilmese bir gün sevebileceğim bir adam. Adam bana bakıyor, bir cevap bekliyor, benim tek yapabildiğim ise sadece gülümsemek. O da gülümşüyor bana. O anlıyor benim buralardan olmadığını. İşte o zaman pembe renkli bir şeytan düşüyor içime. Korkuyorum, kaçip gittiğim babamdan korktuğum gibi o adamdan da korkuyorum. Biliyorum çünkü ben bu gülüşü. Başıma gelecekleri biliyorum. Babamın ellerini üstümde, bedenimde hissediyorum. Adamın ellerini üstümde, bedenimde hissediyorum.Adamın suratı babamınkiyle yer değiştirmeye başlıyor. Kulağında annemin ağlayan sesi, ablamin kendini kaçip kurtarmak için biriktirdiği paranın hissrtisi. Uçağa bindiğim anda yine ablamin kabullenmiş çığlığı, ve ve ve, beni boğan diğer benliğim hepsi kafamın içinde bağırıma başlıyor. Pes pembe adam bana bozuk Türkçesiyle "Sen çok güzel" diyor. Hiç anlamıyorum ne dediğini ben aynaya bakınca bile gözlerimden başka bir şey göremiyorum o nasıl benim aşamadığım bulanıklığı aşip bana bakabiliyor. Bana da öğretse keşke ben de bilsem kim olduğumu. Acaba gözlerimi mi beğendi diye düşünmekten kendimi de alamıyorum. Sonra aklıma geliyor sadece kahverengi oldukları buraya geldiğimden beri parıltılarını kaybettigim bir çift kahverengi göz oldukları. Ben bunları düşünürken bir el dolaşıyor üstümde. Ama yine ve yeniden çığlıklarım sadece ben duyuyorum. Adam ise benim sadece hayır fisiltimi. "Bu beni daha az yalnız hissettirir mi acaba yoksa yarın evime dönerken de mi kimsesizliğin ağırlığıyla kesilecek mi nefesim?" bunlar son düşüncem oluyor.

Bir kadın buluyor beni,çocukluğumdan beri hep daha rahat ederim zaten kadınların yanında. Sonra kendimi rahatsız, turuncu bir sandalyede buluyorum. Hafif kilolu sıkılgan bir adam bana bağırlıyor, bir şeyler mirıldanıyor. Sadece yeşil sandalyem ve göçmenler lafını duyabiliyorum. Kafam o kadar bulanık o kadar karışık ki. Bir çukurun dibinde tek başımaymamış gibi hissediyorum. Aylarca çalıştığım Almancam bir anda uçup gitdiyor çünkü yüzü güzel, evimin kapısındaki adam bana fisıldıyor sadece. "İlkin değişti zaten. "İlkin değişti zaten" Sonra babamı görüyorum "Sen benim kızımsın zaten ,sus!". "Sen benim kızımsın zaten.Sus". Bende beynimdeki bu karışıklığın altından sadece tek bir şey isteyebiliyorum. "Kafamı örtebilir miyim" "Kafamı örtebilir miyim" .Herkesten gizlediğim saçları sokak başında beni bekleyen bir adama göstermek zarunda kaldığım gerçeği yıktı beni. Bu bana dokunmasından da mide bulandırıcı geliyor bana. Sen kimsin diye bağırmak istiyorum. Babamın zorlamalarıyla kapanan ben, bir tek saçlarımı koruyabilmiştim tüm bu katran dünyadan. Biri bir bardak su tutuşturuyor elime. Elin sahibine şöyle bir bakıyorum. Genç bir stajyer bu, bana gülümşüyor. Kayıtlarda iki yıldır, kalbimde bir ömürdür olduğum bu alacakaranlık ülkede ilk kez yeşil bir gülümseme görüyorum. İçim açılıyor ve içim titriyor; bu yeşil hangi renklerle karışıp siyah olacak diye, içim titriyor. Fakat bu yeşil gülümseme bana cesaret veriyor anlatıyorum elimden geldiğince komisere. Komiser bana yeşil sandalyem diyip diyip duruyor. Anlamıyorum ama seviniyorum "evet, evet, yeşil" diye.

Aklıma stajyerin gülümsemesi geliyor çünkü, ülkemın çınar ağaçları geliyor, annemin bana ördüğü kazak geliyor, ablamdan çaldığım paranın yirmi banknotları geliyor. Sonra da sokak başı adamının asit yeşili sesi geliyor "Bu kadın deli, ben ona dokunmadım bile". Komiser bir şeyler zırvalayıp kafasını sallıyor sanırım "yeşil sandalyem" diyor. Ve ben o anda anlıyorum kaçamıyorum ben dünyadan, alta olmaktan, yorgunluktan. Huzur diye bir şey yok ben o zaman anlıyorum bunu.

Odadan çıkarken yeşil gülümsemeli stajyer takılıyor gözüme ama o eski canlı yeşili yok. Korkuyorum bu kadar hızlı değişmesine sonra ise hiç beklememiğim anda bana bakıyor ve anlıyorum o an. Bu çocuğun yemyeşil paletine ilk maviyi attığımı. Üzülüyorum bana ben de kendime üzülüyorum sonra. Sonra ise evimin yolunu tutuyorum yarın şeytan suratlı çocuğu görmek zorunda olduğumu bile bile. Evimin yolunu tutuyorum.

Sürükleniyorum...Sürükleniyorum...

Tek bildiğim şey sürüklenecek. Ben göremiyorum göremiyorum oysa annem derdi bana: Kızım senin ne parlak ne güzel gözlerin var, ileride sen pilot ol diye. Ama şu an her şey bulanık. En nefret ettiğim, en acımasız halimin içerisindeyim. Ayaklarım ilerliyor, evime doğru belki de ama ben farketmiyorum.

-Ada Çakan

Tik Tak

Tik tak tik tak...

Bir saatli bomba
geri sayımı bırakmış

tik tak tik tak...

ama takırtısı

tik tak tik tak...

korku salmak uğruna

tik tak tik tak...

kaldığı yerden devam etmiş kafamda

tik tak tik tak

Şimdi o bomba patlamazsa

tik tak tik tak...

...nasıl kurtularum ben bu cehennemden?

-Fatma Irmak Tuncel

Tehlikesiz bir fikir, fikir
denemeyecek kadar
degersizdir.

Oscar Wilde